

hvis han eller hun ikke synes, det er godt nok. Det tyder ikke på, at der vil være tale om at aftale en handlingsplan for den supplerende aktivering i enighed. Der bliver snarere tale om et sici-liansk tilbud, hvor man ikke har ret mange muligheder for at sige nej.

For det tredje indeholder forslaget absolut ingen mulighed for, at den supplerende aktivering kan strække sig det mindste ud over, hvad der skal til for at opfylde 75-pct.s-kravet. Hvis nu det er sådan, at et eller andet uddannelses-tilbud, der for alvor kunne forbedre den arbejdsløses beskæftigelsesmuligheder, er på 6 uger, men den arbejdsløse kun har 4 uger til gode, hvad så? Så vidt jeg forstår ministerens svar, kan de 6 ugers kursus ikke blive til noget, selv om det vil forbedre mulighederne.

Jeg er bange for, at det vil vise sig, at alt for få af de arbejdsløse, som står i denne situation, vil få glæde af den supplerende aktivering. Mange vil ikke deltage, og derfor vil mange fortsat falde ud af dagpengesystemet, uden at de har gjort sig skyldige i noget som helst andet end det at være uforskyldt arbejdsløse.

På den baggrund er det klart, at det ikke er næsegrus beundring for forslagens rækkevidde eller perspektiv eller visioner, som får Enhedslisten til at sige, at hvis vi kan få løst nogle af problemerne, er det o.k., og så støtter vi forslaget. Det er udelukkende, fordi det er en smule bedre end ingenting.

Ole M. Nielsen (KRF):

Dette lovforslag kan Kristeligt Folkeparti, jeg havde nær sagt selvfølgelig, støtte. Det er jo ikke kun et spørgsmål om at reparere Amandas elendighed, det er desværre – bagklogskab har man selvfølgelig som regel nok af – en reparation af et system, som fra starten var alt for optimistisk.

Jeg husker desværre tydeligt, at da vi lavede arbejdsmarkedsreformen i efteråret 1998, kritiserede jeg statsministeren og arbejdsministeren for deres optimistiske udtalelser om, at nu var der brug for alle, så nu kunne vi godt afkorte dagpengeperioden. Jeg kan tydeligt huske, at jeg ikke rigtig troede på det, og jeg troede heller ikke, at det var realistisk at aktivere i 75 pct. af tiden. Men vi gik med til det, fordi reformen indeholdt nogle fornuftige ting, fordi der var grund til at gøre noget, og fordi de mennesker, der havde ansvaret for administrationen, troede på den.

Forholdet dengang var ligesom nu, når den nuværende regering vil skære i Told og Skat; så kan vi ikke gøre andet end at sige: Det må de

selv ligge og rode med, vi vil bare ikke finde os i, at der bliver åbnet op for fup og svindel. Men det er kun regeringen, der kan vurdere, om det er rimeligt, og om det kan lade sig gøre. Det kan vi andre jo ikke. Sådan er det også med forslaget her.

Vi støttede arbejdsmarkedsreformen, fordi den egentlig var fornuftig; men den byggede på et forkert grundlag. Jeg mener principielt, at dagpengereetten er uendelig, for den er en erstatning for en tabt mulighed for at få job. Til gengæld vil vi – og det kan jeg forstå vi er helt enige med Enhedslisten i – selvfølgelig kræve noget af folk. Folk skal efter min mening være til rådighed, de skal være villige til at tage et job, de skal være villige til at tage en uddannelse, de skal være villige til forandring, og de skal være villig til mobilitet, både fagligt og geografisk. Men er samfundet ikke indrettet sådan, at der er arbejde til rådighed, og man har opnået at blive medlem af en a-kasse, er dagpengene altså den erstatningsmulighed, man har for tabt arbejdsfortjeneste. Sådan er det.

Derfor er dette lovforslag selvfølgelig rimeligt og nødvendigt, men jeg tilslutter mig gerne det spørgsmål, som er stillet af Socialdemokraterne og SF: om man ikke også burde samle op bagude, samle dem op, der allerede er røget ud. Jeg sætter også spørgsmålstegn ved effektiviteten af de kursusuddannelsesmuligheder, der findes; Har de en reel jobforbedrende effekt, så vi taber så få som muligt eller slet ingen af dem, som virkelig ønsker og har evne til at bidrage til samfundet?

Vi kan støtte forslaget med de spørgsmål.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg synes, det virker, som om jeg ikke er den eneste, der blander to ting sammen, for som jeg forstår systemet, går der omkring 650.000 gennem vores arbejdsmarkedssystem om året, og vi er oppe på, at der måske er 2.000-3.000, der ryger ud over kanten efter 4 år. Men hvis dagpengeperioden var 10 år, ville der også være nogle, der røg ud over kanten.

Det har egentlig ikke noget at gøre med, at dagpengeperioden er for kort. Det har noget at gøre med, at man ikke lever op til, at folk skal aktiviseres i 75 pct. af tiden. Det er dét, der er problemet, og det har egentlig ikke noget med dagpengeperiodens længde eller aktivperiodens længde at gøre. Det har noget at gøre med, hvor